

ואת שעות הבוקר המאוחרות בילה ברביבת-השחייה של המלון. הוא קרא את הג'ורנל פוסט, והתחיל את היום בכמה בדיחות הזקות. את ארוחת-הצהריים נהג לסעוד בשעה שתיים-עשרה, והיא כללה רק מאכלים קלים כמו חלב וגבינות. את תיאבוננו היה שומר לערבים. הוא אהב לאכול, ובכל יום אכלנו במיסעדה אחרת. תמיד היה נוהג להזמין עוד כמה מידידיו, או ידידות שלי, לאותן ארוחות. ג'ו היה תמיד במרכז. הוא התבדח בקול, בעגה האמריקאית העסיסית שלו. הוא היה הפוסק לאן ללכת. איי-אפשר היה לערער על מילה שלו. היה ברור, ולאודווקא מתוך כוונה, שיש לעשות מה שג'ו קובע. זה היה, כנראה, גם אחד מסודות הצלחתו בעבר. אבל גם את החשבונות תמיד שילם הוא. והם היו גבוהים מאד.

שני מאפיונרים בירושלים

אחרי היכרות של כמה חודשים ניר הלנו בינינו את השיחה הרצינית הראשונה. "אני מרגישה כמו בת שלך," אמרתי לו, והופתעתי כשקיבלתי אותה התשובה: "גם אני מרגיש כמו אביך." מצאתי דירה בצפון תל-אביב. ג'ו עזר לי בשכירת-הדירה כי היה צריך לשלם שנה מראש. הוא העתיר עלי מתנות, והמשכנו להיפגש פעמיים-שלוש בשבוע, לקפה ורעוגה.

כשהגיע לארץ הזמר האמריקאי פרנק סינטרה, נסעתי עם ג'ו ועם חברתי לראות את ההופעה שלו בנייני האומה בירושלים. אחרי ההופעה סעדנו עם פרנק בבית-המלון שבו התגורר. הם ניראו ידיו דים טובים, וג'ו אמר לפרנק שהוא אוהב אותו. צחקתי לעצמי: "שני מאפיונרים יושבים לידי!" הפגישה הזאת הייתה הדוגמה הטובה ביותר להראות את הציפיות של ג'ו ממני ומהבחורות האחרות שאיתן חי בשנים האחרונות. הוא רצה רק בבת-לווייה יפה וחטובה.

על בני-מישפחתי דיבר הרבה. הוא התגאה מאד בבנו, סטפן, ובהצלחתו בלימודים בארצות-הברית. על ג'וליאן, שלמד דה באיטליה, אמר שהיא קצת שמנה ויש זה חורה לו. על אשתו, שנפטרה לפני כמה שנים ממחלה אנושה, כמעט שלא דיבר.

בסך-הכל הוא חי כמו פנסיונר עשיר. מעולם לא יצא לבדו. נסע במוניות. שעות אחר-הצהריים עברו עליו בבית-הקפה לב אביב, ברחוב דיזנגוף, ליד רוז. הוא אהב לשחק קלפים, והעדף שחקנים שלא הכיר. "את אלה אני יכול לסדר," היה אומר. בארץ אני חושבת, הוא היה מאושר. "כאן מקום לחיות," הסביר לי לא פעם. "זהו מקום פנטסטי" אבל בכל-זאת הירבה בנסיעות לאירופה. בתקופת היכרותנו הוא נסע עשרות פעמים לחו"ל, כדי לטייל ולבקר אצל ילדיו.

האהובה חמת המזג מספרד

מאחר יותר, לפני כשנה, רכש לי עצמו דירה בתל-אביב. דירה של אדם זקן, התרגשתי מאד כשקראתי בעיתונים על פטירתו. זה שהוא מת ברועות נערה בת 18 זו שטות, לדעתי. הוא היה פשוט אדם זקן, ואת זה צריכים להבין. אני לא מבינה גם למה קברו אותו ב"חשאי" ותחת שם מצחיק כמו יוסף סטור. כאילו שפעם בחיים קראו לו סטור או שטור. ג'ו היה נשאר ג'ו, ומי שמנסה להסתיר מהו מחייו בארץ, סימן שלו בעצמו יש משהו להסתיר. בפעם האחרונה שראיתי אותו, הוא ניר אה כרגיל. כשנודע לי שהוא נפטר, הרגשתי רע. היה לי קשה להאמין. לא חבל עליו!

סיפוריה של בידי גורביץ:
"הכירי את ג'ו," אמרה לי הלן יום אחד. היה זה אחר-צהריים שטוף-שמש, לפני שנה ומשהו. מולי, מאחרי השולחן בבית-הקפה בדיזנגוף, ישב איש זקן. ככך 70 מעשן סיגר, והתבטל בשמש. "המאפיונר הי" ג'ו איזה?" שאלתי. "המאפיונר הי" דוע," לחשה לי הלן, "ג'ו סטאשר. לא שמעת עליו?" כך הכרתי את ג'ו הזקן והטוב. הוא ומאפיה? מי היה מאמין? באתה תקופה הייתי שטורה. מדריכה ב"אקדה במישטרת ישראל, ופתאום עומד מולי אדם שהאקדה היה נישקו הצמוד כבר לפני שנים רבות.

הלו

קול (22). היתה ידידתו של ג'ו סטאשר בשנתיים האחרונות, מאז שיחרורה מצה"ל. עובדת כיום כמזכירה בחברה גדולה. אחרי שנודע לה על מותו של ג'ו החליטה לנסות להציג את צידו השני של מי שהיה מלך המאפיה היהודית בניו יורק. "אני הכרתי את ג'ו הזקן והחביב, אדם שהיה רחוק מלהיראות נגסטור," סיפרה.

ישבנו בבית-הקפה. ג'ו הביט לי בעיניו ואמר שאני דומה לשהקניית-הקולנוע ג'ין הארלו. "היא היתה ידידה טובה שלי," סיפר. "אשה מקסימה. גם את אשה מקסימה?"

ראיתי אותו פעמים רבות, בבתי-קפה ובהזדמנויות רבות. הוא הזמין אותי לארוחות-ערב ושוחחנו הרבה. האיש הזה, ובייחוד עברו, עניינו אותי מאד. מעט הפרטים שהצלחתי להוציא ממנו היו על העושר הגדול, שלדבריו שקע בו עד צוואר בעת שחי בארצות-הברית. הוא סיפר לי שהוא אוהב להמר יותר מכל. הוא דיבר בנענועים על בתי-ההימורים בלאס-ווגאס. במיוחד אהב את מונטה-קארלו.

בקיי האחרון נסעתי לאירופה. על-פי המלצתו ביקרתי בקאינו במונטה-קארלו, ואז הבנתי למה האיש הזה כל-כך נמשך להימורים. בארץ הוא הסתפק במישחקי קלפים, אבל נראה היה שההימורים אצלו בדם, וזה חסר לו מאד. אני חושבת שרק משום כך הירבה כל-כך לנסוע לחו"ל. לאירופה הוא נסע הרבה וסיפר תמיד על טיוליו. מדינה שאליה לא העז להיכנס היתה ספרד. "היתה לי חברה ספרדית," סיפר לי ערב אחד, אחרי ארוחת-ערב בת ארבע מנות. "במקרה היא היתה גם נשואה. בעלה גילה את הרומן, ומאז אני מפחד להיכנס לספרד. הוא יחכה לי במל-התער" פה ויהרוג אותי. עם הקינאה של הספרד דים, חמי-מוג, אפילו אני איני יכול להתמודד."

אני חושבת שאת הארץ הוא אהב בגלל הבחורות היפות. "יש לכן פה מלאכות מהלכות על המידרכות," אמר לי לא פעם. מאחר שעבדתי במישטרה, ועניין אותי מאוד עברו של ג'ו, ניגשתי לאחד מ"קציני במישטרת תל-אביב, ושאלתי על אודותיו. "דוק?" הוא שאל בפליאה, "את נפגשת עם סטאשר? הוא בכלל מעז לשבת לבד בבתי-קפה? או ללכת ללא שומרי-ראש צמודים?"

ג'ו של אחרי הסערות

כשנתי איתו שעות ארוכות, וניי סיתי לדלות מידע כלשהו עליו. הוא סיקרן אותי מאד. אבל את האיש היה קשה לדובב. הוא לא פתח את סגור-ליבו לפני אף אחד. לכל דבר היתה לו בדיחה, הברקה או צחוק פרוע. אני לא חושבת שהצלחתי לגלות את הסוד של מלך ה"מאפיה היהודית בניו-יורק. היה לו כבוד עצמי אדיר והוא חי בעושר רב. אולי זה הסוד?

הוא סיפר לי על תרומותיו הרבות "לארץ שלי," כפי שאמר. אני יודעת ש"הוא תרם סכומי-עתק לצה"ל, לכל מיני אירגוני-צדקה ולאגשים יהודים שפנו אליו עם צרותיהם. לפני נסיעתו לגרמניה פגשתי בו, הוא נראה לי קצת מתוח ומוטרד, ואמר שיפסיק לבוא לבית-הקפה. היה ממש מהמם לשמוע על מותו מהתקף-לב. לא הלכנו להלוויה, כי לא ידענו בכלל שהוא נפטר. אבל עוד נעלה לקיברו, כמו בוודאי כל האחרים שהיו קרובים אליו בשנים האחרונות. נעמוד על הקבר של יוסף סטור, ובשבילנו הוא יהיה תמיד איש זקן. זה שהוא היה ראש מאפיה, נגסטור ונוכל — זה טוב בשביל ההיסטוריה, ואולי גם נכון. אבל אני הכרתי את ג'ו האחר, ג'ו של אחרי הסערות, ג'ו שבא למות בארץ ישראל ומת במינכן. אני אזכור אותו מחייך את חיוכו הרחב ופולט עשן סיגר. כי כזה הוא היה בשבילנו.